

REISVERSLAG 2015 NR. 4 EVEN KLAGEN

We rijden in grote haast van Fass via Dakar Senegal naar Nouakchott in Mauritanië. We zullen daar rond drie uur in de nacht aankomen. Gisteravond werden we gebeld door het ministerie voor een afspraak met de minister van sociale zaken. Dat kunnen en willen we niet weigeren. Na een nachtje van ongeveer vier uur slapen stappen we in de auto. Ter hoogte van St. Louis bellen we even om te vertellen dat we op schema zijn en we vragen waar we precies moeten zijn. Dan horen we zonder opgave van redenen: 'De afspraak gaat niet door.'

Het forum voor de tv-opname zou starten om tien uur. Om twee uur begint men te rommelen aan kabels en gaat men op zoek naar microfoons. Om die tijd zouden wij vertrekken naar Fouta. We besluiten weg te gaan, niet mogelijk, niemand kan erin of eruit. We vertrekken om elf uur in de avond.

We kopen 90 vierkante meter tegels voor de school. We halen 90 pakketjes in dozen op bij de groothandel. We controleren de tegels. We brengen ze 600 km verder. Daar blijkt dat alleen de bovenste tegel van elk pakketje de tegel is die we besteld en betaald hebben.

We bezoeken na 16 uur rijden de school voor dove kinderen in Peté, Senegal. Daar zouden ernstige problemen zijn. Deze school staat op het terrein van een school voor horende kinderen, daar hebben we drie klassen te leen gekregen. We arriveren en vinden de klassen afgesloten. We vragen naar de leerkracht van de dove kinderen. 'Weg,' is het antwoord. Na veel zoeken vinden we ze aan de andere kant van Peté in een pakhuis. We vragen de leerkracht: 'Waarom ons niet geïnformeerd over de verhuizing?' 'De verhuizing is een onderdeel van het probleem en daar zouden ze hier

over praten.' Ik zucht, 'duidelijk toch?'

We delen gekregen voetbalkleren uit aan de jongens van Maison des Sourds, zij willen een eigen doven-team samenstellen. Ik wil hen graag op de foto in tenue, voor de goede gever. Direct hullen ze zich in shirts, maar weigeren de broekjes aan te trekken. Mijn vraag: 'waarom?' 'We gaan niet in korte broek naar ons werk in Maison des Sourds', is het eenstemmige antwoord. 'Ook niet even voor de foto?' Ook niet voor de foto. We hebben een afspraak met de elektra-man. Om zeven uur staan wij volgens afspraak bij de klus. Om half tien is hij er ook, maar zonder gereedschap. We kijken hem vragend aan. 'De Chinezen hebben zelf het gereedschap.' Ik zeg: 'daar werk je in en voor het bedrijf. Hier niet.' 'Dat maakt niet uit, werk is werk!' Dan komt Demba tussenbeide: 'Je hebt gelijk, werk is werk, maar Chinezen zijn Chinezen en wij zijn geen Chinezen!' Hij knikt en gaat terug om zijn gereedschap te halen. Wij wachten geduldig, maar zien hem die dag niet meer terug.

We hebben een gesprek met de nieuwe directeur van de school voor doven van de overheid. Welkom, welkom, willen we melk, fanta, cola, zeg het maar. Ze willen samenwerken, dat wil zeggen - zo blijkt - wij werken en zij kijken. Samen, dat wel. Als wij daar niet op ingaan en Demba gaat staan om het gesprek te beëindigen, hebben ze nog een vraag: 'Er is een man in Qatar die perfect Arabische gebarentaal spreekt, hij wil graag komen om les te geven aan de leerkrachten van de overheidschool.' 'Geweldig', reageren wij enthousiast. 'Hij vraagt alleen vergoeding van de reis- en verblijfkosten. Als u dat zou willen vergoeden?' Op onze vraag hoe groot het bedrag is, antwoordt de directeur: 'voor het ticket en het hotel is dat € 7000.' Demba antwoordt: 'een ticket kost € 800, hij komt twee maanden, dat is een vergoeding van € 1000. Hij kan bij ons eten en slapen. Dat is ons voorstel.' De directeur knikt teleurgesteld. We schudden handen en vertrekken, onverrichterzake.

Een klein doof meisje uit onze experimentele klas ziet heel slecht. We sturen haar met de leerkracht naar de oogarts, en vandaar naar de brillenwinkel. Ik zie haar met een mooi

brilletje op haar kleine neusje en vraag haar in gebaren: 'Zie je nu beter?' Ze schudt haar hoofd. 'Nee?' gebaar ik nog eens. 'Nee!' Ik vraag de juf naar haar resultaten. 'Ze heeft een bril, dus ze moet nu beter zien,' is haar antwoord, maar ze wil het niet toegeven. Het verbaast mij. Ik vraag het meisje haar bril aan mij te geven, en ik merk dat er geen speciale glazen, maar de neutrale montuurglazen inzitten. We vertrekken met juf en kind naar de brillenwinkel. Demba roept de baas ter verantwoording. Hij zegt: 'meneer, zulke ingewikkelde glazen hebben wij niet, daarom de standaard montuurglazen, dat kan geen kwaad. Zo'n dove', en hij kijkt meewarig naar het meisje, 'heeft er toch niets aan!' We zuchten maar weer eens. Ik pak het recept en neem het mee naar Nederland om te vragen hoe ingewikkeld de glazen wel zijn.

Er komt een moeder met een klein jochie die kokend vlees over zijn beentje gehad heeft. De moeder heeft geprobeerd het zelf op te lossen door in de open wond een pasta van stro en gedroogde mest te smeren. Het beentje is ontstoken, de wond schrijnend. En ik ben al weken om de hoek beschikbaar. Ik vertel haar dat, maar dat helpt natuurlijk niet. Ik verzorg zo goed mogelijk het jochie, en verstop mijn tranen van boosheid. Ook niet handig natuurlijk, ik weet het, maar toch...

Als laatste: In Nouakchott. Het schemert en ik zit te wachten in de auto. Demba haalt even een pakket stoffen op voor Maison des Sourds. Een man rijdt mij woest voorbij en raakt de spiegel. Ik blijf rustig. Hij keert even woest met veel stof zijn auto en stopt bij mijn open raam, stoot scheldwoorden uit, maakt het gebaar 'keel afsnijden' en begint mij in het gezicht te spugen. Ik zie het op tijd en een vieze klodder komt op mijn arm. Ik ben niet bang maar wel boos. Voorbijgangers lopen geschrokken snel door. Gelukkig ontmoet ik ook vaak vriendelijkheid.

Groeten,
Woodi.

Er gebeuren heel veel goede dingen, veel meer goede acties dan klachten, maar soms zijn kleine klachten mij toch te veel. Toch doen wij met enorm veel plezier ons werk.

Voor nieuwe betrokkenen bij Silent Work:
Silent Work is opgericht door mevrouw Wiljo Woodi Oosterom in 2000
en ingeschreven bij de kamer van Koophandel.

Silent Work werkt voor de vergeten kinderen van Afrika en zorgt in
ontoegankelijke gebieden voor:

- Schoon drinkwater,
- Gezonde voeding (landbouw),
- Gezondheidszorg,
- Onderwijs en
- Werkgelegenheid

En vergeet daarbij het dove en/of gehandicapte kind niet.

www.silentwork.org

IBAN:NL29 RABO 0356 918890